

i Fjor en almindelig Antagelse, at det blev nødvendigt, hvis man vilde tilvejebringe en endelig Ordning af Frederiksbergs Jurisdiktionsforhold, at man saa i en nær Fremtid kom tilbage til det Spørgsmaal. Det er det, her er gjort, og jeg skal henlede det høie Things Opmærksomhed paa, at dette Lovforslag, fremjat af Regjeringen, har en Embedsmand mindre, end det oprindelige Lovforslag havde. Det oprindelige Lovforslag indstillede; 4 Embedsmænd for denne Jurisdiktion, naar dette Lovforslag er vedtaget, er der kun 3, saa jeg tror fra alle Sider set, at man kan sagligt forsvare at indstille dette Lovforslag til Folkethingets Vedtagelse. Venstres Ordfører i Landstinget i Fjor reiste netop Indsigelse imod, hvad der da foresloges, idet han sagde, at Gjennemførelsen af dette Forslag var mod Grundlovens § 71, og med Hensyn til Kommunalbestyrelsen Noget, der var upraktisk og naar man nu ser dette Lovforslag fra Regjeringens Haand tror jeg, at man kan sige, at det snarere er Folkethinget og vort Partis Medlemmer, der har fejret i denne Sag, end Regjeringspartiet. Til de Bemærkninger, der fremkom om Kapløb med Provisorierne, skal jeg sige, at det skulde det ærede Medlem have tænkt paa, da han for saa Dage siden, saavidt jeg veed, stemte for Forøgelse af Hof- og Statsrettens Assessorer, thi er dette et utiladeligt Kapløb med Provisorierne, forekommer det mig ogsaa, at det, at tage to nye Assessorer, om hvilke man, hvis Thingets Tid tillod at gennemgaa Betænkningen og Forhandlingerne fra tidligere Tid, vistnok sagligt kunde godtgjøre, at de ikke er det Fjerneeste mere nødvendige, end Ansættelsen af en ny Dommer paa Frederiksberg, ogsaa maa være det. Dernæst forekommer det mig, at denne Betragtning om Kapløb med Provisorierne kan ikke være synderlig afgjørende i en saglig Forhandling, og det kan det ærede Medlem vel neppe heller mene. Man kan med rationelle og gode Grunde forsvare de forstjellige Arter af Politik, men naar man behandler og vedtager Love — og vi vedtog jo for et Dieblit siden en Lov af meget stor praktisk Betydning, inden Postloven, og vil forhaabentlig komme til at vedtage andre Love af ligesaa stor og mere omfattende praktisk Betydning end denne, og det uagtet Provisoriet, kan man vel sige, er os vist — hvorfor skulde dette saa være det eneste utiladelige Kapløb med Provisorierne? Det er jeg ude af Stand til at forstaa. Jeg skal derfor tillade mig paany at indstille dette Lovforslag, mod hvis enkelte Bestemmelse det ærede Medlem ikke har reist speciel Indsigelse, saa at jeg kan gaa ud fra, at han i Enkelthederne ikke

har Noget imod det, til det høie Things Vedtagelse.

Justitsministeren (Mellemann): Jeg har kun Videt at tilføie til, hvad den ærede Ordfører har sagt. Jeg tror, at det ærede Medlem af Udvalget, der i Aar modsætter sig denne Sag saa skarpt, ikke har fulgt Sagens Udvikling rigtig, hvad der vel er en naturlig Følge af, at han ikke var Medlem af Udvalget i Fjor. Hvis han havde fulgt Sagens Udvikling, saa vilde han have set, at det Lovforslag, som det foreligger i Aar, netop er et Udtryk for, at jeg har føiet mig efter det Ønske, som fra den Side af Salen, han nærmest repræsenterer, kom frem i Fjor. Det oprindelige Lovforslag som blev fremlagt af Regjeringen, var baseret paa den Betragtning, at man ikke skulde foretage nogen principiel Forandring i Jurisdiktionsforholdene, men blot skulde ansætte nogle flere Embedsmænd med de sædvanlige bekendte Funktioner ligesom alle andre Steder i Landet, idet jeg gik ud fra den Forudsætning, at det ikke havde nogen særlig Interesse at gennemføre Grundlovens Bud om Administrationens Adskillelse fra Domstolene i enkelte Jurisdiktioner. Der blev imidlertid gjort den Indvending mod Forslaget fra den Side af Salen, til hvilken det ærede Medlem hører, der nu modsætter sig, at naar man vilde ordne saadanne Forhold, burde man tage Hensyn til denne Grundlovsbestemmelse, og det har jeg gjort. Lovforslaget, saaledes som det er forelagt i Aar, gaar netop ud paa at tage dette Hensyn. Det blev ogsaa modtaget velvilligt fra Landstinget, og der blev stemt for det ogsaa af den Del af Landstinget, der hører til den samme Side som det ærede Medlem, idet der ved Vedtagelsen blev stemt for det ogsaa fra Venstres Side. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Grunden til, at man gjorde det, netop var den, at man derigjennem vilde udtrykke sin Villigelse af, at man havde rettet sig efter det Ønske, som var fremkommet fra de Herrers Side. Hvad det angaar, at Landjurisdiktionen er bleven udsøndret, saa har det jo hele Tiden været anerkjendt, at det var en Ting, der i og for sig kunde være god nok, men ingenlunde var tilstrækkelig. Der var jo ikke den mindste Grund for Regjeringen til ikke at modtage Lovforslaget, thi uagtet det var blevet reduceret hertil, var dog Noget vundet derved. Men det blev dog sandelig den Gang tilstrækkelig fremhævet, og jeg tror ogsaa tilstrækkelig forstaaet af det daværende Udvalg, at det ikke vilde være nok for i en længere Fremtid paa